

ΚΡΙΣ ΚΟΛΟΜΠΟΥΣ & ΝΕΝΤ ΒΙΖΙΝΙ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

ΜΑΧΗ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ – ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

«Μια συναρπαστική
περιπέτεια
με καταγιστικό ρυθμό».
Τζ. Κ. Ρούλινγκ,
συγγραφέας
του ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HOUSE OF SECRETS – BATTLE OF THE BEASTS

Από τις Εκδόσεις Balzer+Bray, Νέα Υόρκη 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το σπίτι των μυστικών (ΒΙΒΛΙΟ 2)**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Chris Columbus & Ned Vizzini

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Μπανιά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλλη Κυργιοπούλου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Novel Approach LLC, 2014

© Εικονογράφησης: Greg Call, 2014

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2014, 4.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0782-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psychogios.gr

ΚΡΙΣ ΚΟΛΟΜΠΟΥΣ & NENT BIZINI

ΜΑΧΗ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ – ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

Μετάφραση: Χρύσα Μπανά

*Στην Έλεανor, στον Μπρένταν,
στη Βάιολετ και την Μπέλα – Κ. Κ.*

Στη γιαγιά μου – Ν. Β.

Ο Μπρένταν Γουόκερ ήταν σίγουρος ότι το πακέτο θα έφτανε στις 8 π.μ. το αργότερο. Έτσι έπρεπε. Είχε επιλέξει «παράδοση αυθημερόν» στην ιστοσελίδα της FedEx και είχε βεβαιωθεί ότι, για τη διεύθυνση με τον δικό του ταχυδρομικό κώδικα (στο Σι Κλιφ του Σαν Φρανσίσκο), «παράδοση αυθημερόν» σήμαινε 8 π.μ. Μάλιστα, είχε ξυπνήσει πολλές φορές μέσα στη νύχτα για να ανανεώσει τη σελίδα της υπηρεσίας εντοπισμού της FedEx. Αν το πακέτο δεν έφτανε στο σπίτι του ως τις 8, πώς θα πήγαινε στο σχολείο το πρωί;

«Μπρένταν! Κατέβα αμέσως!»

Άφησε τον φορητό υπολογιστή και πλησίασε την καταπακτή, που ήταν η μόνη έξοδος από το δωμάτιό του. Κάπου κάπου σκεφτόταν ότι ήταν περίεργο να μένει στη σοφίτα ενός τριώροφου βικτοριανού σπιτιού, μα τις περισσότερες φορές τού φαινόταν ωραίο. Άλλωστε, ήταν από τα λιγότερο αλλόκοτα πράγματα στη ζωή του.

Τράβηξε τον σύρτη. Η καταπακτή άνοιξε και ξεδιπλώθηκαν τα σκαλιά που κατέβαζαν από τη σοφίτα ως το χολ. Ο Μπρένταν κατέβηκε σβέλτα και τύλιξε ξανά τα σκαλιά πίσω του, χώνοντας μέσα και το σχοινί που κρεμόταν από την καταπακτή, ώστε να αιωρείται αρκετά εκατοστά πιο ψηλά από ό,τι συνήθως. Έτσι, αν κάποιος έμπαινε στο δωμάτιό του ενώ εκείνος ήταν στο σχολείο, θα το καταλάβαινε.

«Μπρένταν! Θα κρυώσει το πρωινό σου!»

Έτρεξε προς τη φωνή της μαμάς του.

Στο χολ ο Μπρένταν πέρασε μπροστά από τρεις φωτογραφίες των προηγούμενων ιδιοκτητών του σπιτιού: των Κριστόφ. Το είχαν χτίσει το 1907. Οι φωτογραφίες ήταν ξεθωριασμένες κι είχαν μια παστέλ επιστροφή που έδειχνε να έχει προστεθεί χρόνια αργότερα. Ο Ντένβερ Κριστόφ, ο πατέρας, είχε βλοσυρή όψη και τετράγωνο μούσι. Η γυναίκα του, Ελίζα Μεί, ήταν γλυκιά και σεμνή. Και η κόρη τους, Ντάλια, ήταν ένα χαριτωμένο μωρό που έδειχνε αθώο στις φωτογραφίες – μα ο Μπρένταν την ήξερε με άλλο όνομα και με εντελώς διαφορετικές ικανότητες.

Ήταν η Μάγισσα του Ανέμου. Και είχε κοντέψει να τον σκοτώσει καμιά δεκαριά φορές.

Ευτυχώς είχε ενάμιση μήνα να προκαλέσει μπελάδες. Ήταν... *Πώς θα το έλεγαν οι μπάτσοι; «Αγνοούμενη και πιθανότατα νεκρή»*, σκέφτηκε ο Μπρένταν. Η μικρή αδελφή του, η Έλεανor, είχε χρησιμοποιήσει ένα μαγικό βιβλίο για να τη στείλει «στο χειρότερο μέρος του κόσμου» και δεν την είχαν ξαναδεί από τότε. Κάτι που σήμαινε ότι μάλλον είχε φτάσει η ώρα να κατεβάσουν τη φωτογραφία της. Όμως, όποτε οι γονείς του Μπρένταν ανέφεραν την ιδέα,

εκείνος διαμαρτυρόταν, μαζί με την Έλεανor και τη μεγαλύτερη αδελφή του, την Κορντίλια.

«Μαμά, αυτό το σπίτι λέγεται Οικία Κριστόφ. Δεν μπορείς να κατεβάσεις τις φωτογραφίες των Κριστόφ», είχε πει η Έλεανor την προηγούμενη εβδομάδα, όταν η κυρία Γουόκερ είχε εμφανιστεί στο χολ κρατώντας μια πένσα και λίγο στόκο. Η Έλεανor ήταν εννέα ετών και είχε άποψη για όλα.

«Μα τώρα είναι δικό μας, Έλεανor. Εσύ δεν πρότεινες να αρχίσουμε να το λέμε Οικία Γουόκερ;»

«Ναι, αλλά τελικά πιστεύω ότι είναι καλύτερα να σεβαστούμε τους πρώτους ιδιοκτήτες», αποκρίθηκε η Έλεανor.

«Το όνομα δίνει στο σπίτι ιστορική αξία», συμφώνησε η Κορντίλια. Ήταν τρία χρόνια μεγαλύτερη από τον Μπρένταν και σε λίγο θα έκλεινε τα δεκαέξι, αν και ακουγόταν τουλάχιστον τριάντα. «Είναι όπως όταν αλλάζουν το όνομα ενός γηπέδου μπίτζμπολ σε Γήπεδο Εταιρείας Δισεκατομμυριούχων. Ακούγεται ψεύτικο».

«Καλά». Η κυρία Γουόκερ αναστέναξε. «Δικό σας είναι το σπίτι. Εγώ απλώς ζω εδώ».

Η κυρία Γουόκερ έφυγε, αφήνοντας τα τρία αδέρφια να μιλήσουν ελεύθερα. Η θέα και μόνο της φωτογραφίας τους θύμιζε τις περιπέτειες που είχαν ζήσει στην Οικία Κριστόφ – περιπέτειες που ήταν θεοπάλαβες και δεν έπρεπε να μιλήσουν ποτέ γι' αυτές γιατί θα τους έκλειναν μέσα. Μάλιστα, ο Μπρένταν σκεφτόταν: *Αν ποτέ παντρευτεί κανείς από τους τρεις μας και πει στον κόσμο: «Η καλύτερη μέρα της ζωής μου ήταν η μέρα του γάμου μου», θα λέει ψέματα. Γιατί η καλύτερη μέρα της ζωής μας ήταν όταν γυρίσαμε στο σπίτι ασφαλείς, πριν από ενάμιση μήνα.*

«Είναι λογικό να κρατάμε τις φωτογραφίες των Κριστόφ», είπε η Κορντίλια. «Εκείνοι είναι υπεύθυνοι για όλη αυτή την... κατάσταση».

«Ποια κατάσταση; Το ότι είμαστε πλούσιοι;» ρώτησε η Έλεανορ.

Ένωσαν περίεργα λέγοντάς το. Μα ήταν αλήθεια. Στο τέλος των θεοπάλαβων περιπετειών τους, όταν η Έλεανορ ζήτησε από το μαγικό βιβλίο (ή, καλύτερα, από το καταραμένο βιβλίο) να εξορίσει τη Μάγισσα του Ανέμου, ζήτησε επίσης να γίνει πλούσια η οικογένειά της. Έτσι, οι γονείς των τριών Γουόκερ βρήκαν δέκα εκατομμύρια δολάρια στον λογαριασμό τους ως «διακανονισμό» για τον δόκτορα Γουόκερ. Και τώρα η οικογένεια ζούσε πολύ άνετα χάρη σε αυτά τα χρήματα.

«Το ένα είναι αυτό», είπε η Κορντίλια, «και το άλλο είναι το ότι ζούμε μέσα στον φόβο και τον τρόπο μήπως επιστρέψει η Μάγισσα του Ανέμου». Κοίταξε τη φωτογραφία του Ντένβερ Κριστόφ. «Η ο Βασιλιάς της Καταιγίδας».

Ο Μπρένταν ρίγησε. Δεν του άρεσε να σκέφτεται τον Βασιλιά της Καταιγίδας, την προσωπικότητα που υιοθέτησε ο Ντένβερ Κριστόφ όταν έγινε μάγος και διαστράφηκε από το *Βιβλίο της Καταστροφής και της Επιθυμίας*. Το βιβλίο –που είχε χαρίσει στην οικογένεια Γουόκερ τα πρόσφατα πλούτη– ήταν κενό, όμως, αν έγγραφε κανείς μια ευχή σε ένα χαρτί και το έβαζε μέσα, η ευχή πραγματοποιούνταν. Όπως είναι φυσικό, η παρατεταμένη χρήση ενός τέτοιου μαγικού δημιουργήματος είχε φρικτή επίδραση στο κορμί και το μυαλό και, στην περίπτωση του Ντένβερ Κριστόφ, τον είχε μεταμορφώσει στον τερατώδη Βασιλιά της Καταιγίδας. Όλα εκείνα ήταν αρκετά τρομα-

κτικά, μα το πρόβλημα ήταν ότι ο Βασιλιάς της Καταιγίδας αγνοούνταν – τα παιδιά δεν είχαν ιδέα πού βρισκόταν.

Μπορεί να ζούσε στο Μπέρκελεϊ.

«Θα σας πω τι πιστεύω», άρχισε να λέει ο Μπρένταν. «Στον ένα μήνα, ή τέλος πάντων στο διάστημα που πέρασε από τότε που γυρίσαμε σπίτι, οι φωτογραφίες έμειναν στον τοίχο κι εμείς δε χρειάστηκε να αντιμετωπίσουμε τους Κριστόφ στην πραγματική ζωή. Τυχαίο; Μάλλον. Σε αυτό το σπίτι, όμως, ποτέ δεν ξέρει κανείς. Άρα, είναι πιο ασφαλές να τις αφήσουμε κρεμασμένες».

Η Έλεανor τον άρπαξε από το χέρι. Εκείνος άρπαξε το χέρι της Κορντίλια. Για μια στιγμή ευχήθηκαν σιωπηλά και οι τρεις να είχε τελειώσει στ' αλήθεια.

Τώρα ο Μπρένταν πέρασε τρέχοντας μπροστά από τις φωτογραφίες και κατέβηκε τη στριφογυριστή σκάλα προς την κουζίνα. Ο χώρος ήταν ωραίος όταν η οικογένεια Γουόκερ είχε αγοράσει την Οικία Κριστόφ, μα μετά την εισροή των δέκα εκατομμυρίων δολαρίων σε μετρητά η κυρία Γουόκερ είχε παλαβώσει λιγάκι κι είχε αγοράσει μια φανταχτερή γαλλική κουζίνα που κόστιζε περισσότερο κι από μια Lexus.

«Ορίστε», είπε η κυρία Γουόκερ ενώ ο Μπρένταν καθόταν ανάμεσα στις αδελφές του στον μαρμάρινο πάγκο της κουζίνας. Η μητέρα του του έδωσε ένα πιάτο με χλιαρές τηγανίτες με μούρο. Κοίταξε δεξιά κι αριστερά: η Κορντίλια ξεφύλλιζε ένα αντίτυπο του *Teen Vogue* και η Έλεανor έπαιζε ένα παιχνίδι στο iPhone της μαμάς τους.

«Κάποιος αποφάσισε να ξυπνήσει», είπε η Κορντίλια.

«Τι έκανες τόση ώρα εκεί πάνω;» ρώτησε η Έλεανor.

Ο Μπρένταν ρίχτηκε στις τηγανίτες του. Ήταν καλές.

Μα ήταν εξίσου καλές και στο παλιό τους διαμέρισμα.

«Πουρίμενα ούνα σημαντικού πακέτου», απάντησε με γεμάτο στόμα.

«Έλεος! Δεν μπορείς να μασήσεις πρώτα και να μιλήσεις μετά;» φώναξε η Έλεανορ.

«Γιατί; Ποιος θα με δει;» Ο Μπρένταν κατέβασε τις τηγανίτες με γάλα αμυγδάλου. «Πού είμαστε, στην τραπε-

ζαρία του σχολείου; Θα με δει καμιά καινούργια σου φίλη, από αυτές που έχουν γύρω στις χίλιες κούκλες;»

«Δεν είναι αυτό», έκανε η Έλεανor. «Απλώς δεν έχεις τρόπους».

«Δε σε ένοιαζε πριν», απάντησε ο Μπρένταν.

«Οι πλούσιες οικογένειες πρέπει να έχουν καλούς τρόπους!»

«Ένα λεπτό», είπε η κυρία Γουόκερ. Κοίταξε τα τρία παιδιά της. Από πολλές απόψεις έδειχναν να είναι τα ίδια παιδιά που ήταν πριν η οικογένεια μετακομίσει στην Οικία Κριστόφ: ο Μπρένταν με τα καρφάκια, η Κορντίλια με τη φράντζα σαν ασπίδα μπροστά στα μάτια και η Έλεανor με τη σουφρωμένη μύτη, έτοιμη να αντιμετωπίσει κάθε πρόκληση... μα τα ένιωθε και τα τρία διαφορετικά. «Δε θέλω να ξαναπείς τη λέξη “πλούσιοι”, Έλεανor. Ξέρω ότι τα πράγματα έχουν αλλάξει μετά τον διακανονισμό του πατέρα σας...»

«Παραεπιπτώτως, πού είναι ο μπαμπάς;» ρώτησε η Κορντίλια.

«Βγήκε για τρέξιμο», είπε η κυρία Γουόκερ, «και...»

«Όλο το πρωί; Για τον μαραθώνιο προπονείται;»

«Μη μου αλλάζετε θέμα! Λοιπόν, παρόλο που τα οικονομικά μας βελτιώθηκαν αρκετά, είμαστε ακόμα η ίδια οικογένεια».

Τα τρία αδέρφια κοιτάχτηκαν κι έπειτα κοίταξαν τη μαμά τους. Ήταν δύσκολο να την πιστέψουν βλέποντάς τη να στέκεται μπροστά σε μια τόσο πολυτελή κουζίνα.

«Αυτό σημαίνει ότι σεβόμαστε ο ένας τον άλλο και δε μιλάμε με γεμάτο στόμα, για παράδειγμα. Αλλά σημαίνει και ότι φερόμαστε καλά. Αν κάποιος κάνει κάτι που μας

προσβάλλει, του ζητάμε ευγενικά να το αλλάξει. Το καταλάβατε;»

Η Κορντίλια και η Έλεανor κούνησαν το κεφάλι, αν και η Κορντίλια είχε γυρίσει ήδη στη μουσική της – είχε βρει ένα συγκρότημα από την Ισλανδία που της άρεσε· η μουσική τους ήταν... «Κρύα» είναι η καλύτερη λέξη για να την περιγράψεις, σκεφτόταν η Κορντίλια. *Παίζουν την πιο κρύα μουσική που έχω ακούσει ποτέ.*

Κι αυτές τις μέρες στην Κορντίλια άρεσε να νιώθει κρύο. Να μουδιάζει. Ήταν από τους ελάχιστους τρόπους να αντιμετωπίζει την παράνοια που της είχε συμβεί. Δεν μπορούσε να πει ποτέ σε κανέναν τι είχε περάσει – δεν μπορούσε να το γράψει, ούτε να μιλήσει γι' αυτό. Ήταν καλύτερα να ξεχάσει όσα είχαν συμβεί. Μα δεν ήταν εύκολο, γι' αυτό προσπαθούσε να ασχοληθεί με άλλα πράγματα· για παράδειγμα, είχε βάλει στο δωμάτιό της μια τηλεόραση. Στην αρχή το είχε κάνει για να συμβαδίζει με τον Μπρένταν, που είχε εγκαταστήσει στη σοφίτα του (ή, όπως την αποκαλούσε η Κορντίλια, στη σπηλιά του αγριάνθρωπου) και τηλεόραση και αυτόματο πωλητή σνακ. Η τηλεόραση και η μουσική την ανακούφιζαν, γιατί της επέτρεπαν να ναρκώνει τα συναισθήματα που την πλημμύριζαν όποτε σκεφτόταν πού είχε πάει και τι είχε κάνει. Πάλι αυτή τη διαφυγή την έβρισκε στο διάβασμα, αλλά τώρα δυσκολευόταν να απολαύσει τα βιβλία – γιατί, στο κάτω κάτω, τα βιβλία τούς είχαν μπλέξει σε μελάδες εξαρχής! *Αλλάζω, σκέφτηκε. Και δεν είμαι σίγουρη αν είναι καλό. Όμως, δεν μπορούσε να το σκεφτεί αυτό τώρα, γιατί ο Μπρένταν είχε προσέξει το φορητό της FedEx έξω από το σπίτι.*

«Μπρένταν! Πού πας;»

Ο Μπρένταν βγήκε από την κουζίνα σαν σίφουνας, πέρασε τρέχοντας μπροστά από την πανοπλία στο χολ, κάτω από τον πολυέλαιο, βγήκε από τη μεγάλη εξώπορτα στον ψυχρό αέρα του Σαν Φρανσίσκο, κατέβηκε το μονοπάτι που φιδογύριζε στο άψογο γρασίδι ανάμεσα στις γιγάντιες βελανιδιές, πέρασε μπροστά από το καινούργιο γκαράζ όπου ο μπαμπάς του είχε παρκάρει την καινούργια Ferrari... κι έφτασε ως τη Λεωφόρο Σι Κλιφ, όπου ένας άνδρας με μπλε και πορτοκαλιά φόρμα είχε παρκάρει ένα φορτηγάκι.

«Ο Μπρένταν Γουόκερ;»

«Εγώ είμαι!» απάντησε ο Μπρένταν ενώ υπέγραφε για να παραλάβει το πακέτο και το άνοιγε στο πεζοδρόμιο. Τράβηξε έξω το περιεχόμενο... κι έμεινε άφωνος.

Η Κορντίλια και η Έλεανor κατέβηκαν το μονοπάτι κι έπεσαν πάνω στον αδελφό τους πριν εκείνος προλάβει να θαυμάσει αυτό που μόλις είχε παραλάβει. Ήταν...

«Ένα σακίδιο;» ρώτησε η Κορντίλια.

«Δεν είναι απλό σακίδιο», απάντησε ο Μπρένταν. «Είναι ένα σακίδιο Mastermind από την Ιαπωνία. Βλέπεις το σχέδιο της νεκροκεφαλής στο πίσω μέρος; Αληθινά διαμάντια».

«Εννοείς σαν την κρυστάλλινη νεκροκεφαλή του Ιντιάνα Τζόουνς;» ρώτησε η Έλεανor.

«Όχι! Ακόμα πιο ωραίο! Είναι ένα από τα πιο ξεχωριστά σακίδια στον κόσμο! Έφτιαξαν μόνο πενήντα!»

«Πού το βρήκες;» ρώτησε η Κορντίλια.

«Σε μια ιστοσελίδα...» είπε ο Μπρένταν.

Η μητέρα του κατέβαινε το μονοπάτι. Ο Μπρένταν ξεροκατάπιε. Είχε κάνει πρόβα γι' αυτή τη στιγμή.

«Μπρένταν! Τι είναι αυτό;»

«Ξέρεις, μαμά, είναι ένα...»

«Γιαπωνέζικο σακίδιο με νεκροκεφαλή που πρέπει να κόστισε γύρω στα χίλια δολάρια», τον διέκοψε η Έλεανor.

«Έλεανor!»

Ο Μπρένταν έκανε να βάλει το σακίδιο στους ώμους του. Ίσως, αν η μαμά του έβλεπε πόσο ωραίο ήταν πάνω του, θα τον άφηνε να το κρατήσει. «Άκου, μαμά... Το Μπέι Ακάντεμι είναι φοβερό... δηλαδή, είναι το καλύτερο σχολείο στο Σαν Φρανσίσκο. Όλοι το ξέρουν αυτό».

Τα μάτια της μητέρας του στένεψαν καχύποπτα, αλλά τον άκουγε. Η Κορντίλια και η Έλεανor αντάλλαξαν ένα ενοχλημένο βλέμμα. Ο Μπρένταν συνέχισε.

«Όμως, είναι και πολύ ανταγωνιστικό σχολείο. Και δεν εννοώ το διάβασμα. Εννοώ ότι οι συμμαθητές μας είναι πλουσιόπαιδα. Οι γονείς τους είναι τραπεζικοί, διευθυντές επιχειρήσεων, παίκτες του μπέιζμπολ. Η γκαρνταρόμπα μου χρειάζεται... ένα ιδιαίτερο κομμάτι».

«Ένα ιδιαίτερο κομμάτι», επανέλαβε η μητέρα του.

«Με έχεις ακούσει ποτέ να παραπονιέμαι για τα ρούχα που παραγγέλνεις από το Ίντερνετ; Όχι. Αλλά είναι συνηθισμένα ρούχα που φορούν όλα τα παιδιά. Εγώ χρειάζομαι κάτι που όταν το φοράω και περπατάω στον διάδρομο οι άλλοι να λένε: “Πω πω, ποιος είναι αυτός;” Γιατί αλλιώς είμαι αόρατος. Ή ορατός με άσχημο τρόπο. Σαν λεκές».

«Μαμά!» έκανε η Κορντίλια. «Δεν τον πιστεύεις, έτσι; Σού πουλάει ένα δακρύβρεκτο παραμύθι για να κρατήσει ένα σακίδιο χιλίων δολαρίων!»

«Θα σταματήσεις πια με τα χίλια δολάρια; Δεν κόστισε τόσο», διαμαρτυρήθηκε ο Μπρένταν.

«Πόσο κόστισε, λοιπόν;» ρώτησε η μαμά του.

«Επτακόσια».

Το μέτωπο της μαμάς του έγινε ένα πλέγμα από ρυτίδες. «Ξόδεψες επτακόσια δολάρια για ένα σακίδιο;»

«Μαζί με τα μεταφορικά».

«Και πώς το πλήρωσες;»

«Με την πιστωτική σου».

«Το έχεις χάσει τελείως;»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα», είπε ο Μπρένταν. «Σου έκοψα μια επιταγή για να σε εξοφλήσω».

Ο Μπρένταν έβγαλε την επιταγή από την τσέπη του. Ήταν από το μπλοκάκι της κυρίας Γουόκερ, για το ακριβές ποσό του σακιδίου, αλλά ο Μπρένταν είχε διαγράψει το όνομα της μαμάς του στην επάνω αριστερά γωνία και το είχε αντικαταστήσει με το δικό του.

«Μου έκοψες μια επιταγή από τον δικό μου λογαριασμό», είπε η κυρία Γουόκερ. Το πρόσωπό της είχε γίνει πια μελιτζανί.

«Ναι. Δηλαδή... σκέφτηκα ότι ένα μέρος από τα χρήματά σου είναι πρακτικά δικό μου», έκανε ο Μπρένταν. «Ξέρω ότι ο μπαμπάς κι εσύ έχετε βάλει χρήματα στην άκρη για να πάμε στο πανεπιστήμιο. Γι' αυτό είπα να χρησιμοποιήσω τα χρήματα για το δικό μου πανεπιστήμιο για να πάρω το σακίδιο».

«Δεν έχεις ιδέα πόσα χρήματα έχουμε βάλει στην άκρη για το πανεπιστήμιο!» απάντησε απότομα η κυρία Γουόκερ. «Στείλε πίσω το σακίδιο αμέσως!»

«Μα θα με βοηθήσει να κάνω παρέες και, αν κάνω παρέες, θα με καλούν σε πιο πολλές εξωσχολικές δραστηριότητες και, αν κάνω πιο πολλές εξωσχολικές δραστη-

ριότητες, θα μπω σε καλύτερο πανεπιστήμιο. Δες το σαν επένδυση!»

«Ξέρεις πώς θα μπεις σε καλύτερο πανεπιστήμιο; Αν εξαφανιστούν τα Γ από τον έλεγχο σου», αντέταξε η κυρία Γουόκερ. (Το Μπέι Ακάντεμι δεν έδινε αριθμητικούς βαθμούς· το Α σήμαινε άριστα, το Β καλά, το Γ ότι ο μαθητής περνούσε με βάση και το Δ ότι δεν περνούσε – ή ότι, όπως έλεγαν οι μαθητές, είχε να πέσει *διάβασμα*.)

«Αυτό το εξάμηνο θα πάρω Α σε όλα», δήλωσε ο Μπρένταν. «Θα γίνω σαν την Κορντίλια. Σου το υπόσχομαι».

«Μην τον πιστεύεις», πετάχτηκε η Κορντίλια. «Το τελευταίο πράγμα που θέλει είναι να γίνει σαν κι εμένα».

Ο Μπρένταν την κοίταξε. *Δεν είναι αλήθεια, σκέφτηκε. Η Κορντίλια είναι ο πιο έξυπνος άνθρωπος που ξέρω. Απλώς τώρα τελευταία φέρεται κάπως περίεργα.*

«Έχω θυμώσει πολύ μαζί σου, Μπρένταν», είπε η κυρία Γουόκερ.

«Πώς θα τον τιμωρήσεις;» ρώτησε η Έλεανor.

«Σταμάτα, Έλεανor», είπε ο Μπρένταν.

«Να τον βάλεις να κάνει δουλειές!» πρότεινε η Κορντίλια.

«Δουλειές;» επανέλαβε ο Μπρένταν. «Και τι θα κάνουμε τις τρεις καθαρίστριες; Θέλεις να αφήσεις κόσμο άνεργο με τέτοια κρίση, μόνο και μόνο για να με τιμωρήσεις;»

«Όχι», είπε η κυρία Γουόκερ. «Απλώς θα υπολογίσουμε το σακίδιο ως δώρο για τα γενέθλιά σου».

«Δεν είναι δίκαιο αυτό», γκρίνιαξε ο Μπρένταν. «Τα γενέθλιά μου είναι σε έξι μήνες».

«Αν δε θέλεις», είπε η κυρία Γουόκερ, «μπορείς να πιάςεις δουλειά σε κάποιο φαστ φουντ».

«Πλάκα μου κάνεις;» φώναξε ο Μπρένταν. «Αν με δει

έστω και ένα παιδί από το Μπεί Ακάντεμι να τηγανίζω πατάτες, πάει, πέθανα!»

«Εσύ αποφασίζεις», απάντησε η κυρία Γουόκερ. «Και, αν χρησιμοποιήσεις ξανά την κάρτα μου, σου ορκίζομαι ότι θα πάρω το σακίδιο, θα το πάω στην εκκλησία εδώ πιο κάτω και θα το δώσω στον πρώτο άστεγο που θα βρω μπροστά μου. Να το ξέρεις».

Ο Μπρένταν σήκωσε τους ώμους κι αναστέναξε. Ήξερε ότι η μάχη είχε τελειώσει – κι είχε καταφέρει να κρατήσει το σακίδιο. Απλώς δε θα έπαιρνε για τα γενέθλιά του το μοτοποδήλατο που υπολόγιζε. «Ωραία, μαμά, εντάξει», μουρμούρισε. «Σ' ευχαριστώ».

«Δεν το πιστεύω ότι τον συγχωρείς τόσο εύκολα», είπε η Κορντίλια.

«Κορντίλια, δεν πήγαμε για ψώνια με την Έλεανor όταν πήραμε τα χρήματα;»

«Ναι, αλλά... αλλά...»

«Αλλά εσείς είστε κορίτσια;» είπε ο Μπρένταν. «Λυπάμαι, έχουμε ισότητα».

«Μπρένταν! Άσε τον ανταγωνισμό με την Κορντίλια και πήγαινε να ετοιμαστείς για το σχολείο!»

Λίγα λεπτά αργότερα τα τρία αδέρφια έτρεχαν προς τη Λεωφόρο Σι Κλιφ με τα σακίδια γεμάτα εργασίες και βιβλία. Τα περίμενε μια μαύρη λιμουζίνα. Ο οδηγός, ο Έιντζελ, ένας εύσωμος, πρόσχαρος πενήνταεπτάχρονος, ερχόταν πάντα νωρίς. Μόλις τα παιδιά πλησίασαν το αυτοκίνητο, χαμήλωσε τη μουσική του μεγάλου ακορντεονίστα Φλάκο Χιμένες.

«Κυρίες και κύριοι, καλημέρα σας!» είπε, όπως πάντα. «Έτοιμοι για το σχολείο; Κύριε Μπρένταν! Τι κομψός που

είστε σήμερα! Τι είναι αυτό; Σακίδιο Mastermind με διαμάντια; Δεν υπάρχουν μόνο εκατό τέτοια στην αγορά;»

«Πενήντα».

«Πενήντα;» φώναξε ο Έιντζελ. «Τα κορίτσια θα κάνουν ουρά, μεγάλη!»

Ο Μπρένταν σήκωσε το φρύδι στις αδελφές του –Σας τα έλεγα– και χώθηκαν στο αυτοκίνητο, όπου ήταν αραιωμένα διάφορα περιοδικά, η *San Francisco Chronicle* της ημέρας και μπουκάλια με δροσερό νερό. Ο Μπρένταν και η Έλεανor άνοιξαν από ένα· η Κορντίλια τούς αγνόησε, έβαλε να ακούει τη μουσική της κι ανέβασε τη θέρμανση στο πίσω κάθισμα.

«Τι κάνεις;» απόρησε η Έλεανor.
«Θα έχει είκοσι πέντε βαθμούς σήμερα!»

Η Κορντίλια έβγαλε τα ακουστικά της. «Εγώ έχω ξεπαγιάσει», απάντησε.

«Μα δεν κάνει κρύο!»

«Ναι», συμφώνησε ο Μπρένταν.

«Ίσως πρέπει να τρως περισσότερο, Κορντίλια».

«Αφήστε με ήσυχη και οι δύο», απάντησε η Κορντίλια.

Ο Μπρένταν και η Έλεανor κοιτάχτηκαν.

«Δεν πειράζει. Βάλε όποια θερμοκρασία θέλεις. Εγώ θα διαβάσω το καινούργιο μου βιβλίο», είπε η Έλεανor και έβγαλε την *Εγκυκλοπαίδεια Μπράουν** που της είχε δώσει

* Encyclopedia Brown: Πρόκειται για μια σειρά παιδικών βιβλίων που παρουσιάζει τις περιπέτειες ενός νεαρού ντετέκτιβ, του Leroy Brown. (Σ.τ.Ε.)

η μητέρα της. Ήταν πολύ περήφανη, γιατί τώρα πια μπορούσε να διαβάσει αυτά τα βιβλία. Συνήθως κατάφερνε να λύσει και τις υποθέσεις – μάλλον γιατί στις περιπέτειές μας χρειάστηκε να λύσω τόσα μυστήρια, σκεφτόταν. Έδειξε το βιβλίο στην Κορντίλια για να προσπαθήσει να της φτιάξει κάπως τη διάθεση. «Κοίταξε πόσο λίγο μου μένει. Θα το τελειώσω σήμερα!»

Η Κορντίλια έριξε μια ματιά στο βιβλίο, σήκωσε τους ώμους και κοίταξε από το παράθυρο αγνοώντας την αδελφή της. Η Έλεανor κατσούφιασε.

Ο Μπρένταν το πρόσεξε. «Κορντίλια, τι έχεις;» τη ρώτησε. «Έιντζελ; Μπορούμε να μιλήσουμε λίγο μόνοι;»

Ο Έιντζελ ανέβασε αμέσως το σκούρο τζάμι ανάμεσα στο μπροστινό και το πίσω κάθισμα. Τώρα, τα τρία αδέρφια ήταν σαν να βρίσκονταν σε ένα ιδιωτικό κινούμενο δωμάτιο.

«Τι έχεις πάθει, Κορντίλια;» ρώτησε ο Μπρένταν. «Δε φέρεσαι φυσιολογικά τώρα τελευταία. Δε διαβάζεις – ούτε καν για τον Γουίλ στα βιβλία του Κριστόφ. Αυτό είναι; Ο Γουίλ; Ξέρω ότι σου λείπει!»

Αυτό τράβηξε για τα καλά την προσοχή της Κορντίλια. Ο Γουίλ Ντρέιπερ ήταν ένας πιλότος που είχε πολεμήσει στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, ένας χαρακτήρας από το μυθιστόρημα του Ντένβερ Κριστόφ *Ο Μαχόμενος Άσος*. Είχε πέσει πάνω στα αδέρφια όταν το σπίτι τους είχε εξαφανιστεί στην πρώτη επίθεση της Μάγισσας του Ανέμου... και η αλήθεια είναι ότι είχε τσιμπηθεί λιγάκι με την Κορντίλια. Και το αντίστροφο.

«Γιατί να διαβάζω για τον Γουίλ;» έκανε η Κορντίλια. «Όλα δείχνουν ότι εκείνος δε μας σκέφτεται, αλλιώς θα

είχε κρατήσει επαφή. Ίσως τον φανταστήκαμε. Ίσως τα φανταστήκαμε όλα».

Ο Μπρένταν αναστέναξε. Η απώλεια του Γουίλ ήταν ό,τι πιο δύσκολο είχαν αντιμετωπίσει τα τρία αδελφια μετά τις περιπέτειές τους. Όταν επέστρεψαν στο Σαν Φρανσίσκο τον έφεραν μαζί τους κι εκείνος υποσχέθηκε να συναντήσει την Κορντίλια στο σχολείο της την επόμενη μέρα – όμως, δεν εμφανίστηκε ποτέ.

Είχε περάσει ενάμισης μήνας.

Τα τρία αδελφια είχαν κάνει ό,τι μπορούσαν για να τον βρουν – είχαν αναζητήσει στο Ίντερνετ αναφορές για κάποιο συγχυσμένο άνδρα που νόμιζε ότι ήταν ένας Βρετανός πιλότος και είχαν κολλήσει αφίσες με το σκίτσο του, μα δεν είχε βγει τίποτα. Η Κορντίλια στενοχωριόταν όλο και περισσότερο όσο περνούσαν οι μέρες και δεν είχε νέα του, μέχρι που η λύπη της έγινε θυμός. Δεν της άρεσε η ιδέα ότι ένας άνθρωπος είχε τη δύναμη να την κάνει να νιώθει τόσο άσχημα.

«Ίσως επέστρεψε με κάποιον μαγικό τρόπο στον Μαχόμενο Άσο», παρατήρησε ο Μπρένταν, «και τώρα είναι εκεί. Ξέρουμε ότι τα βιβλία του Κριστόφ είναι περίεργα, καταραμένα. Μπορεί να έχουν τη δύναμη να απορροφούν όσους χαρακτήρες βγαίνουν από αυτά».

«Εγώ ελπίζω μόνο να είναι καλά, όπου κι αν είναι», είπε η Έλεανor.

«Ναι», συμφώνησε ο Μπρένταν. «Ήταν λιγάκι σαν τον μεγαλύτερο αδελφό που δε θα έχω ποτέ».

«Μου λείπουν τα σαχλά αστεία του», συμπλήρωσε η Έλεανor.

«Κι ο τρόπος που κρατούσε το χέρι μου όταν...» έκανε

να πει η Κορντίλια, μα σταμάτησε γρήγορα σαν κατάλαβε ότι ο Μπρένταν και η Έλεανor την κοιτούσαν.

«Εσύ δεν έλεγες πως δεν είναι αληθινός;» τη ρώτησε ο Μπρένταν.

«Δεν έπρεπε να το πω», αποκρίθηκε η Κορντίλια. «Είμαι σίγουρη ότι είναι αληθινός».

Όλοι σκέφτηκαν τον Γουίλ για μια στιγμή: σκέφτηκαν πόσο τέλειο θα ήταν να έχουν άλλο ένα άτομο με το οποίο θα μπορούσαν να συζητούν όσα πράγματα δεν μπορούσαν να πουν σε κανέναν άλλο, όταν το αυτοκίνητο σταμάτησε σκληρίζοντας.

«Ε, εσύ!» ούρλιαξε ο Έιντζελ από τη θέση του οδηγού, τόσο δυνατά ώστε τον άκουσαν μέσα από το τζάμι. «Τρελάθηκες; Έτσι περνάνε τον δρόμο;»

Ο Μπρένταν κατέβασε το παράθυρο. Η Κορντίλια μίλησε πρώτη: «Μπαμπά;»

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ ΜΑΧΗ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

Υστερα από την τελευταία περιπέτειά τους, η ζωή στο σπίτι των Γουόκερ έχει αλλάξει προς το καλύτερο. Η Ντάλια Κριστόφ έχει εξοριστεί. Και οι Γουόκερ είναι πλέον... πλούσιοι! Αλλά αυτή η αλλαγή δεν τους έφερε και την ευτυχία. Ο Μπρένταν δυσκολεύεται να κάνει φίλους στο καινούργιο σχολείο. Η Κορντιλία ανησυχεί ότι οι περιπέτειές της στα βιβλία του Ντένβερ Κριστόφ έχουν επηρεάσει το μυαλό και το σώμα της. Και η Έλεανορ το μόνο που θέλει είναι να γίνουν τα πράγματα όπως ήταν πριν.

Στο μεταξύ, ο Ντένβερ Κριστόφ ψάχνει την κόρη του, την Ντάλια, και κανένας Γουόκερ δε θα είναι ασφαλής μέχρι να τη βρει. Αντιθέτως, η οικογένεια θα βρεθεί και πάλι μπλεγμένη σ' ένα μυστηριώδες ταξίδι μέσα στα βιβλία του Κριστόφ. Παλιοί εχθροί θα κάνουν επιλογές που θα ξαφνιάσουν και νέοι φίλοι θα δείξουν το πραγματικό πρόσωπό τους καθώς οι Γουόκερ ταξιδεύουν από τη μία άκρη του κόσμου στην άλλη. Θα μάθουν ότι *Το Βιβλίο της Καταστροφής και της Επιθυμίας* δεν είναι το μόνο πράγμα που μπορεί να διαφθείρει. Και θα περάσουν ακόμη πολλές δοκιμασίες που θα φέρουν αντιμετώπους τον έναν με τον άλλον.

Η συνέχεια της απίθανης περιπέτειας των Κρις Κολόμπους και Νεντ Βιζίνι, ακόμη πιο εκρηκτική και γεμάτη ανατροπές.

Από 11 ετών

ISBN 978-618-01-0782-1

9 786180 107821

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 14557

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ